

Ilmavoimat

Ilmavoimien lentokonetyyppejä talvi-, jatko- ja Lapin sodassa

Gloster Gamecock II

Gloster Gamecock II oli brittiläinen yksipaikkainen hävittäjä. Vuonna 1927 hankittiin ilmavoimille malliksi yksi kone, jota seurasi keväällä 1928 vielä toinen sekä valmistuslisenssi 15 koneelle. Hankinta oli erittäin onnistunut, ja se loi pohjaa suomalaiselle hävittäjätoiminnalle Gourdou-Leseurren ja Martinsyden saappaanjäljissä. "Kukko" oli ensimmäinen Suomessa sarjana valmistettu hävittäjä. Tyyppeä oli ilmavoimilla käytössä 17 konetta vuosina 1927–1944.

Kärkiväli: 9,15 m

Pituus: 6,5 m

Lentopaino: 1 317 kg ja

Suurin nopeus: 230 km/h

Ilmavoimat

Fokker C.V E ja D

Fokker C.V oli alankomaalainen kaksipaikkainen tiedustelukone. Vuonna 1927 ilmavoimille hankittiin yksi D-tyypin kone vertailuja varten. Vuonna 1935 maahan saapui 13 ostettua Fokker C.V E -konetta. Talvisodassa koneita käytettiin tiedusteluun ja häirintäpommituksiin lähinnä öisin. Ruotsi lahjoitti kolme CV. E -konetta, ja Norjasta loikkasi saksalaismiehitystä karkuun kaksi C.V D:tä. Sodan alkaessa jo täysin vanhentuneen tyypin käyttö loppui vuonna 1945. Kaikkiaan Ilmavoimissa oli kirjoilla 19 konetta vuosina 1927–1945.

Kärkiväli: 12,5 m

Pituus: 9,3 m

Lentopaino: 2 480 kg

Suurin nopeus: 265 km/h

Ilmavoimat

Sääski I, VL Sääski II ja IIA

Sääski I sekä VL Sääski II ja IIA olivat kotimaisia kaksipaikkaisia koulukoneita. Yksityishenkilöiden suunnittelema ja vuonna 1928 valmistunut Sääski myytiin ilmavoimille samana vuonna. Vuodesta 1930 lähtien Sääskiä valmistui lentokonetehtaalla kolme sarjaa. Kakkossarjasta lähtien jänneväliä lisättiin, mistä seurasi tyypimerkintä IIA. Sääski on ensimmäinen suomalainen sarjavalmistettu konetyyppi, ja se osoittautui alkuvaikeuksien jälkeen kestäväksi ja turvallisesti standardisointiasteen tosin jäädessä huonoksi. Sääskeä oli ilmavoimilla käytössä 33 kappaletta vuosina 1928–1943.

Kärkiväli: 9,9 m

Pituus: 7,4 m

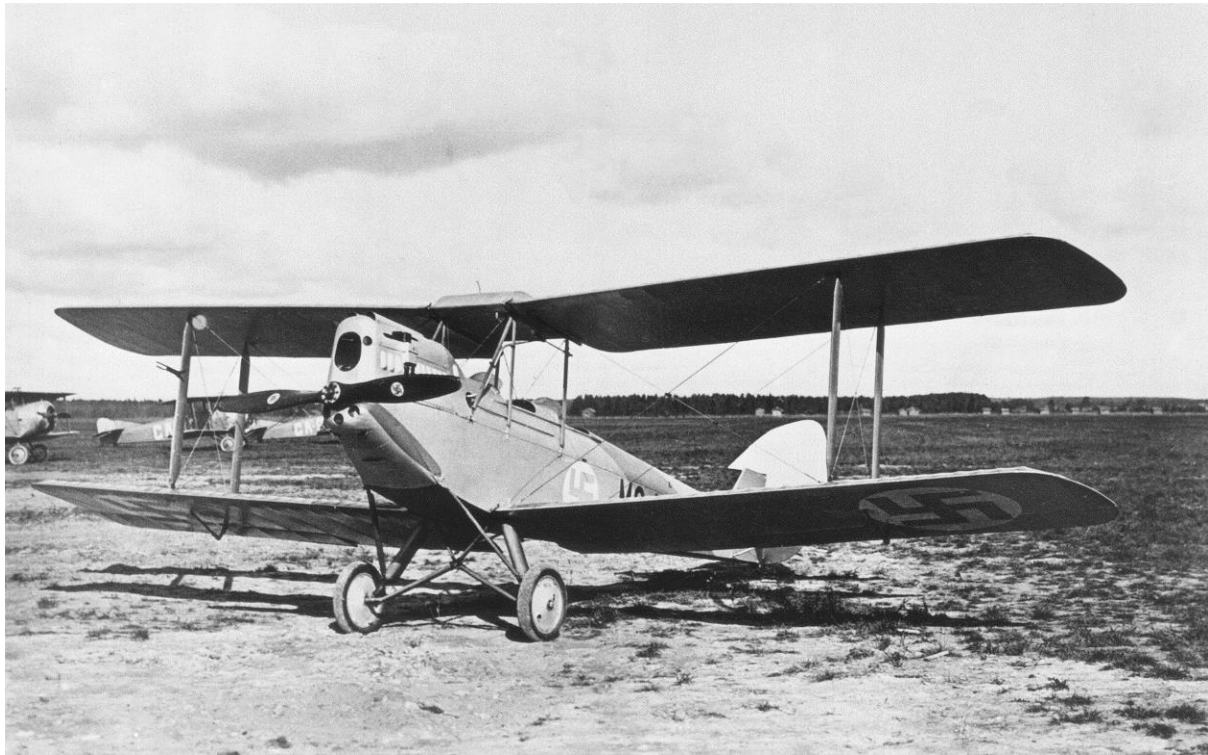
Lentopaino: 913 kg

Suurin nopeus: 145 km/h

Ilmavoimat

De Havilland D.H.60 ja 60X Moth

De Havilland D.H.60 ja 60X Moth olivat brittiläisiä kaksipaikkaisia koulukoneita. Mothin lento-ominaisuudet olivat hyvät, mutta se oli hieman alitehoinen ja Sääskeä hentorakenteisempi. Toisen maailmansodan loppupuolella Mothit olivat käytössä yhteyskoneina. Ilmavoimien koneista 18 oli alun perin sille valmistettuja, loput saatiin ostamalla tai lahjoituksena. Mothilla samoin kuin Sääskellä oli oma tärkeä osuutensa lentotaidon ylläpitäjänä ilmavoimien kalustollisina niukkuusvuosina 1930-luvulla. Motheja oli käytössä vuosina 1929–1944 23 kappaletta.

Kärkiväli: 9,15 m

Pituus: 7,3 m

Lentopaino: 793 kg

Suurin nopeus: 120 km/h

(Tekniset tiedot Hermes-moottorilla)

Ilmavoimat

Aero A-32 GR

Aero A-32 GR oli tshekkiläinen kaksipaikkainen tiedustelukone, joka oli suunniteltu Aero A-11:n pohjalta. "Jupiter-Aeroilla" lennettiin ilmavoimissa paljon, ja tyyppi osoittautui luotettavaksi ja kestäväksi. Se oli harjoituskäytössä Kauhavalla vuodesta 1935. Kuten Aero A-11:kin, kesti A-32:n harjoituskoneena sotakonekäyttöä paljon pitempään. Ilmavoimilla oli käytössään 16 konetta vuosina 1929–1944.

Kärkiväli: 12,4 m

Pituus: 8,2 m

Lentopaino: 1927 kg ja

Suurin nopeus: 200 km/h

Ilmavoimat

Blackburn Ripon IIF

Blackburn Ripon IIF oli brittiläinen kaksipaikkainen meritoimintakone. Ilmavoimille ostettiin vuonna 1929 yksi Ripon sekä koneen valmistuslisenssi. Konetyypin kanssa oli paljon ongelmia. Ensimmäinen Suomessa valmistettu Ripon lensi joulukuussa 1929 ja sitä seurasivat 14 ja 10 koneen sarjat. Riponien käyttö oli varsin monipuolista, mutta ilmavoimien lentokaluston niukkuutta osoittaa, että niitä jouduttiin käyttämään vielä toisessa maailmansodassa sotalentoihin. Ilmavoimien käytössä oli vuosina 1929–1944 yhteensä 26 konetta.

Kärkiväli: 14,2 m

Pituus: 11,57 m

Lentopaino: 3 452 kg

Suurin nopeus: 180 km/h

Ilmavoimat

Junkers W 34fa, K 43fa ja W 34hi

Junkers W 34fa, K 43fa ja W 34hi olivat saksalaisia 3–6-paikkaisia kuljetus- ja meritoimintakoneita. Kone oli kehitetty Junkers F-13 -matkustajakoneen pohjalta ja siitä tuli varsin menestyksekkäs ja monikäyttöinen. K 43fa oli W 34fa:n sotilasmuunnos, jonka senkin suurin käytännön merkitys oli koulutus- ja kuljetustehtävissä. W 34hi -koneet ostettiin vuonna 1944 ja niitä voitiin käyttää myös viestikoulutukseen. Tyypin haittana oli lyhyehkö toimintamatka. "Pikku- Junnuja" oli ilmavoimien käytössä 12 kappaletta vuosina 1930–1952.

Kärkiväli: 17,76 m

Pituus: 10,27 m,

Lentopaino: 3 200 kg

Suurin nopeus: 240 km/h

(Tekniset tiedot vesikoneversiolle)

Ilmavoimat

Letov Š 218 A

Letov Š 218 A oli tshekkiläinen kaksipaikkainen koulukone. Ilmavoimat tarvitsi koulukoneen korvaamaan Caudron C.60:n. Letovin esittelykone ostettiin vuonna 1930, ja lisäksi tilattiin yhdeksän konetta sekä hankittiin valmistuslisenssi. Valtion Lentokonetehtas rakensi 29 konetta tätä merkittävää tyyppiä. Tehtyjen muutosten takia paino nousi tuntuvasti. "Smolikit" olivat helppoja lentää ja turvallisia, mutta ne eivät hieman kankeina ja ylipainoisina oikein soveltuneet taitolentoon. Koneita oli käytössä 39 kappaletta vuosina 1930–1945.

Kärkiväli: 10 m

Pituus: 6,91 m

Lentopaino: 970 kg

Suurin nopeus: 155 km/h.

(Tekniset tiedot Walter NZ 130 -moottorilla)

Ilmavoimat

VL E.30 Kotka I ja II

VL E.30 Kotka oli kotimainen kaksipaikkainen meritoiminta- ja kevyt pommituskone. Konsepti kehitettiin, kun Ilmavoimissa haettiin korvaajaa Hansa-meritoimintakonekalustolle. Työstä luovuttiin, mutta Riponin viivästymisen ja kalleus teki koneesta myöhemmin jälleen ajankohtaisen, ja se kehitettiin suuressa kiireessä. Kotka on ainoa Suomessa suunniteltu sotakone, joka on tilaushetkellä täyttänyt maailmanmitan sotakonevaatimukset. Muualla ei oltu vielä sen viisaampia. Käytössä oli kuusi konetta vuosina 1931–1944.

Kärkiväli: 12,7 m

Pituus: 9,7 m

Lentopaino: 2 380 kg

Suurin nopeus: 225 km/h

(Tekniset tiedot maakoneversiolle)

Ilmavoimat

VL Tuisku I ja II

VL Tuisku I ja II olivat kotimaisia kaksipaikkaisia jatkokoulutus- ja harjoituskoneita. Ne osoittautuivat varsin luotettaviksi sekä taloudellisiksi, ja niiden käyttö oli ilmavoimissa hyvin monipuolista. Tuiskuja voidaan täydellä syyllä pitää eräinä onnistuneimmista kotimaassa suunnitelluista lentokoneista. Osa tästä merkittävästä 1930-luvun pääkoulukonetyypistämme oli tähystäjä- ja osa vesikoneversioita. Viimemainitut muunnettiin maalaskutelineelle juuri ennen talvisotaa. Ilmavoimilla oli käytössä 31 Tuiskua vuosina 1935–1950.

Kärkiväli: 12,1 m

Pituus: 9,35 m

Lentopaino: 1625 kg

Suurin nopeus: 208 km/h

(Tekniset tiedot maakoneversiolle)

Ilmavoimat

Bristol Bulldog IVA ja IIA

Bristol Bulldog IVA ja IIA olivat brittiläisiä yksipaikkaisia hävittäjiä. "Nelosta" tilattiin ilmavoimille 17 kappaletta vuonna 1934. Bulldog oli ensimmäinen lentokone Suomessa, joka vaakalennossa ylitti 300 km/h nopeuden. Se vanheni sotakoneena nopeasti ja talvisodan alkaessa oli täysin vanhentunut. Koneet siirrettiin koulutuskäyttöön välirauhan aikana. Talvisodan aikana Ruotsi lahjoitti kaksi Bulldog IIA -hävittäjää, mutta niiden merkitys koulutuksessa jäi vaurioiden takia vähäiseksi. Maassamme oli käytössä 19 Bulldogia vuosina 1935–1944.

Kärkiväli: 10,26 m

Pituus: 7,72 m

Lentopaino: 1 860 kg

Suurin nopeus: 360 km/h

(Tekniset tiedot Bulldog IVA -tyypille)

Ilmavoimat

Junkers A 50 Junior

Junkers A 50 Junior oli saksalainen kaksipaikkainen urheilukone. Suojeluskuntien yliesikunnalle 1931 lahjoitettu Junior-koneyksilö merkittiin ilmavoimien vahvuuteen vuonna 1936. Siitä ei ollut koneen huonon teknisen kunnon sekä muutaman vaurion takia juuri sen suurempaa hyötyä. **Wäinö Bremerin** mainetta niittäneillä ennätyslennoillaan käyttämä Junior puolestaan pakko-otettiin Ilmavoimille syksyllä 1939, mutta se vaurioitui aivan heti ja käyttö jäi sikseen. Ilmavoimilla oli käytössä kaksi Junioria vuosina 1936–1940.

Kärkiväli: 10 m

Pituus: 7,12 m

Lentopaino: 600 kg

Suurin nopeus: 175 km/h

(Tekniset tiedot maakoneversiolle)

Ilmavoimat

Avro 652A Anson

Avro 652A Anson oli brittiläinen kaksimoottorinen kolmipaikkainen koulu- ja kuljetuskone. Se hankittiin välityypiksi Bristol Blenheim -pommittajaan siirryttäessä ja oli ilmavoimien ensimmäinen käytössä ollut kaksimoottorinen sitten vuonna 1918 käyttöön tulleen Friedrichshafen FF4 -meritoimintakoneen päivien. Anson oli ilmavoimien ensimmäinen lentokone, jossa oli sisäänvedettävä laskuteline. Ansonia käytettiin pääasiassa kaksimoottori-, mittarilento- ja radiokoulutukseen. Ilmavoimilla oli käytössä kolme konetta vuosina 1936–1947.

Kärkiväli: 17,22 m

Pituus: 12,88 m

Lentopaino: 3 470 kg

Suurin nopeus: 295 km/h

Ilmavoimat

Fokker C.X

Fokker C.X oli alankomaalainen kaksipaikkainen tiedustelukone ja syöksypommittaja. Suomeen tilattiin neljä konetta ja hankittiin valmistuslisenssi vuonna 1936. Fokker C.X oli talvisodan alkaessa päälähtiedustelukoneemme joka teki lähes 600 sotalentoa ja pudotti 60 tonnia pommeja. Sodan alkupuolella "Frans-Kalle" oli käyttökelpoinen kestävän rakenteensa ansiosta, mutta sodan pitkittyessä hitaan koneen tappiot kasvoivat. Sodan päättyessä oli jäljellä vain viisi. Vuosina 1936–58 ilmavoimilla oli käytössä 39 konetta.

Kärkiväli: 12 m

Pituus: 9,01 m

Lentopaino: 2 700 kg

Suurin nopeus: 356 km/h

Ilmavoimat

VL Viima I ja II

VL Viima I ja II olivat kotimaisia kaksipaikkaisia alkeiskoulukoneita. Vuonna 1936 valmistunut Viima I tarvitsi niin paljon uudelleensuunnittelua, että Viima II oli itse asiassa jo eri kone. Ensimmäinen Viima II valmistui 1937, ja hyvät ominaisuudet saivat aikaan 20 koneen lisätilauksen ilmavoimille. Viima oli hyvä ja täysin taitolentokelpoinen koulukone ja sen merkitys ilmavoimille oli suuri. Ilmapuolustusliitolle tehtyjä koneita saatiin myöhemmin lisää niin, että Viimojen lukumääräksi ilmavoimissa tuli 24 kappaletta. Koneet olivat käytössä vuosina 1936–1962.

Kärkiväli: 9,2 m,

Pituus: 7,35 m

Lentopaino: 875 kg

Suurin nopeus: 186 km/h

Ilmavoimat

Bristol Blenheim Mk. I ja IV

Bristol Blenheim Mk. I ja IV olivat brittiläisiä kaksimoottorisia kolmipaikkaisia pommituskoneita. Blenheim oli maailmanmitassakin ensilinjan kone talvisodan alkaessa, mutta vanheni vuoden 1941 jälkeen nopeasti. Blenheim ylitti ensimmäisenä Suomessa vaakalennossa nopeuden 400 km/h. Pommikuorma oli käytännössä vaatimaton, tähtäinjärjestelmät alkeelliset ja puolustusaseistus heppoinen. Lukumääräisesti "Pelti- Heikki" oli kuitenkin tärkein pommikoneemme. Blenheimeja oli käytössä 97 konetta vuosina 1937–1958.

Kärkiväli: 17,17 m

Pituus: 12,12 m

Lentopaino: 6 960 kg

Suurin nopeus: 435 km/h

(Tekniset tiedot Blenheim Mk.I:lle)

Ilmavoimat

Fokker D.XXI

Fokker D.XXI oli alankomaalainen yksipaikkainen hävittäjä. Seitsemän konetta tuli Suomeen vuonna 1937, ja samalla hankittiin valmistuslisenssi. Talvisodan alkaessa "Ukko-Mokker" oli juuri ja juuri ajanmukainen ja se oli silloin ilmavoimien päähävittäjä. Tyypin myöhempi Twin Wasp Junior -moottorilla varustettu versio sen sijaan oli heikompi suoritusarvoiltaan. Fokker D.XXI oli määrällisesti tärkeä tyyppi, mutta sen suoritusarvot ja aseistus olivat heikot jo jatkosodan alkaessa. Kaikkiaan 97 konetta lensi ilmavoimissa vuosina 1937–1948.

Kärkiväli: 11 m

Pituus: 8,2 m

Lentopaino: 1 970 kg ja

Suurin nopeus: 418 km/h

(Tekniset tiedot Mercury-moottorilla)

Ilmavoimat

Fieseler Fi 156 K-1 Storch

Fieseler Fi 156 K-1 Storch on saksalainen kaksi–kolmipaikkainen yhteyskone. Koneen suunnittelussa pyrittiin mahdollisimman lyhyeen lentoonlähtö- ja laskumatkaan. Kaksi konetta tuli maahan 1939 ja ne palvelivat yhteyskoneina, viimeinen vuoteen 1960. Varsinaista suunnittelun pohjana ollutta käyttöä, toissijaisilla laskupaikoilla käyntejä, ei meillä harrastettu ja siinä mielessä koneen STOL-ominaisuuden käyttö jäi vajaaksi.

Kärkiväli: 14,25 m

Pituus: 9,9 m

Lentopaino: 1 320 kg

Suurin nopeus: 175 km/h

Ilmavoimat

VL Pyry

VL Pyry oli kotimainen kaksipaikkainen jatkokoulutuskone. Prototyyppi lensi 1939 ja 40:n koneen sarja saatiin käyttöön ilmavoimissa vuonna 1941. Sen lento-omaisuuksia piti parannella lähes koko käyttöajan. Pyryllä koulutettiin noin 700 ohjaajaa ja se oli 1940-luvun tärkein koulukoneemme. Pyry oli vaativa ja samalla keveiden ohjaimiensa ansiosta erinomainen taitolentokone. Suomalaisten lentäjien taso oli sen ansiosta korkea, mutta kalliilla hinnalla. Koneita tuhoutui 28 ja lentäjiä menehtyi 27. Ilmavoimilla oli käytössä 41 konetta vuosina 1939–1962.

Kärkiväli: 9,8 m

Pituus: 7,7 m

Lentopaino: 1 535 kg

Suurin nopeus: 330 km/h

Ilmavoimat

Bücker Bü 131

Bücker Bü 131 Jungmann oli saksalainen kaksipaikkainen koulu- ja taitolentokone. Ainoa ilmavoimien käytössä ollut kone pakko-otettiin 14.10.1939. Sillä lennettiin Tampereella vain kahdeksan tuntia ja se luovutettiin takaisin peruskorjattuna heinäkuussa 1940. Sitä ei otettu ainoana tyyppinsä edustajana varsinaiseen palveluskäyttöön, vaikka se olisi ollut siihen aikaan jokseenkin maailman paras koulu- ja taitolentokone.

Kärkiväli: 7,40 m

Pituus: 6,62 m

Lentopaino: 670 kg

Suurin nopeus: 180 km/h

Ilmavoimat

De Havilland D.H.89A Dragon Rapide

De Havilland D.H.89A Dragon Rapide oli brittiläinen kaksimootorinen matkustajakone, joka kuljetti ohjaajan lisäksi 6–8 matkustajaa. Koneita käytettiin ylimääräisten harjoitusten aikana 1939 syksyllä koulutukseen, mutta niitä ei pakko-otettu siviilistä jatkosodassa. Tehdyn sopimuksen mukaan ne olivat kuitenkin sotilasviranomaisten käytössä. Näin marraskuussa 1941 nimeä "Lappi" kantanut koneyksilö joutui saksalaisen Bf 109 -ohjaajan tulittamaksi. Käytössä oli kaksi konetta vuosina 1939–1940, mutta lennot jäivät niillä vähiin.

Kärkiväli: 14,63 m

Pituus: 10,52 m

Lentopaino: 2 520 kg

Suurin nopeus: 250 km/h

Ilmavoimat

Klemm L 25 D VII R

Klemm L 25 D VII R oli saksalainen kaksipaikkainen urheilukone, josta tänä päivänä käytettäisiin nimitystä yleisilmailukone. Ilmavoimat pakko-otti syksyn 1939 aikana siviilistä kaksi Klemmiä. Käyttö koulutuksessa jäi kuitenkin aika vähäiseksi, eikä niistä saatu hyöty oikein vastannut kustannuksia. Toinen piti peruskorjata heti vastaanottolentojen jälkeen ja toinen tuhoutui lennettyään sata tuntia. Klemmit olivat käytössä vuosina 1939–1941.

Kärkiväli: 13 m

Pituus: 7,50 m

Lentopaino: 720 kg

Suurin nopeus: 160 km/h

Ilmavoimat

Piper (Taylor) J-2 Cub

Piper (Taylor) J-2 Cub oli yhdysvaltalainen kaksipaikkainen urheilukone. Taylor-tehdas siirtyi 1936 Piperin omistukseen, mistä johtuu molempien valmistajien nimien käyttäminen koneesta puhuttaessa. Cubeja pakko-otettiin siviilistä ilmavoimille lokakuussa 1939 kaksi kappaletta, mutta niiden käyttö koulutustoiminnassa oli lyhyenlaista ja tyypin merkitys koulukoneena jäi vähäiseksi. Cubit palvelivat vuoteen 1940.

Kärkiväli: 10,70 m

Pituus: 6,80 m

Lentopaino: 453 kg

Suurin nopeus: 135 km/h

Ilmavoimat

Taylorcraft BC-12D

Taylorcraft BC-12D oli yhdysvaltalainen kaksipaikkainen yleisilmailukone. Niitä pakko-otettiin siviilistä 14. lokakuuta 1939 kaksi kappaletta. Kaikista koko syksyn 1939 aikana pakko-otetuista lentokoneista Taylorcraftit olivat eräitä hyödyllisimmistä, sillä molemmilla saatiin vuoteen 1940 jatkuneen käytön aikana lennettyä reilusti yli sata tuntia.

Kärkiväli: 11 m

Pituus: 6,70 m

Lentopaino: 520 kg

Suurin nopeus: 155 km/h

Ilmavoimat

Waco YKS-7 ja ZQC-6

Waco YKS-7 ja ZQC-6 olivat yhdysvaltalaisia nelipaikkaisia matkailukoneita. Tyypinimessä ilmoitettiin moottorityyppi, varustus ja vuosimalli, joten se on aika monimutkainen. Waco YKS-7 pakko-otettiin siviilistä ilmavoimille syksyllä, 1939 ja toinen oli F19:n käytössä Pohjois-Suomessa talvisodassa ruotsalaisten lahjoituksena. Viimemainittu siirtyi sittemmin Ruotsin ilmavoimien kalustovahvuuteen. Koneet olivat käytössä vuoteen 1940.

Kärkiväli: 10,65 m

Pituus: 7,70 m

Lentopaino: 1 475 kg

Suurin nopeus: 230 km/h

(Tekniset tiedot koneelle Waco YKS-7)

Ilmavoimat

Fairchild 24J 60 De Luxe

Fairchild 24J 60 De Luxe oli yhdysvaltalainen nelipaikkainen matkailu- ja yhteyskone. Se pakko-otettiin siviilistä syksyllä 1939 ja ostettiin ilmavoimille noin vuoden kuluttua. Kone tuhoutui siipien irrotessa ilmassa 1941, joten sen merkitys yhteyskoneena jäi vähäisemmäksi kuin mitä se muuten olisi voinut olla. Puolustuslaitoksen kirjanpidossa oli toinenkin Fairchild, joka tuli pakkohuutokaupassa 1959. Sillä ei lennetty ilmavoimissa.

Kärkiväli: 11,08 m

Pituus: 7,24 m

Lentopaino: 1 160 kg

Suurin nopeus: 210 km/h

Ilmavoimat

Junkers F 13

Junkers F 13 oli saksalainen kuusipaikkainen matkustajakone. Talvisodassa ruotsalaisen vapaaehtoislaivue F19:n yhteyskoneena ollut F 13 jäi Suomeen. Se oli varustettu umpiohjaamolla sekä tähtimoottorilla ja suoritti hyvällä menestyksellä ilmavoimissa korkeasta iästään huolimatta pitkän päivätyön mitä erilaisimmissa tehtävissä aina vuoteen 1947. Ilmavoimilla oli käytössään kaikkiaan kolme Junkers F 13 -koneita, sillä Merivartiolaitoksen kaksi loppuun lennettyä konetta olivat pakko-otettuina 1939–1940.

Kärkiväli: 17,76 m

Pituus: 10,5 m

Lentopaino: 1 925 kg

Suurin nopeus: 205 km/h

(Tekniset tiedot maakoneelle Junkers L-5 -moottorilla)

Ilmavoimat

Cessna C-37

Cessna C-37 oli yhdysvaltalainen nelipaikkainen matkailukone. Se pakko-otettiin puolustuslaitokselle syksyllä 1939. Cessna ostettiin vuoden kuluttua Ilmavoimille ja sitä käytettiin pääasiassa yhteyskoneena. Moottorin tultua hylätyksi käytöstä käyntiajan perusteella lennot loppuivat vuoden 1942 alussa.

Kärkiväli: 10,4 m

Pituus: 7,5 m

Lentopaino: 1 065 kg

Suurin nopeus: 261 km/h

Ilmavoimat

Fiat G.50 Freccia

Fiat G.50 Freccia oli italialainen yksipaikkainen hävittäjä. Tyyppi tilattiin ilmavoimille talvisodan kynnyksellä eikä se ehtinyt mukaan tehokkaasti muun muassa Saksan vaikeutettua toimituksia. G.50 oli vielä jatkosodan alkupuolella oloissamme ajanmukainen ja merkittävä hävittäjäkone, joskin se oli huollollisesti vaikea ja työläs kunnossapidettava. Fiatin lento-ominaisuudet olivat erinomaiset, mutta aseistus hävittäjäksi kevyehkö. Vuoden 1944 alussa "Fiiut" siirrettiin koulutuskäyttöön. Fiateja oli käytössä 35 kappaletta vuosina 1939–1946.

Kärkiväli: 10,99 m

Pituus: 7,8 m

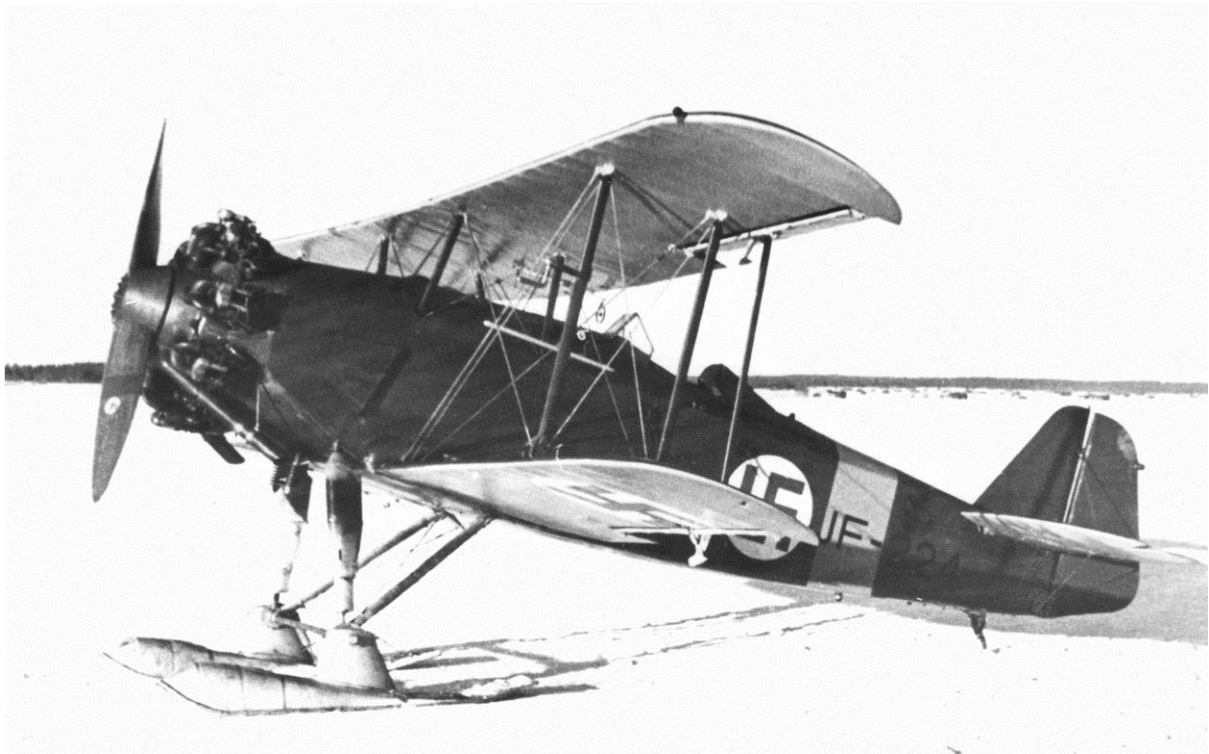
Lentopaino: 2 350 kg

Suurin nopeus: 480 km/h

Ilmavoimat

Jaktfalken II

Jaktfalken II oli ruotsalainen yksipaikkainen hävittäjä. Ruotsi lahjoitti ilmavoimille joulukuussa kahdeksan vanhempaa konetta harjoituskäyttöön ja näistä oli Jaktfalken-koneita kolme kappaletta. Yleiskunnoltaan heikohkot koneet joutuivat heti koulutuskäyttöön täydennyskoulutuslaivueisiin ja myöhemmin Lentosotakouluun. Käytössä oli kolme konetta vuosina 1940–1945.

Kärkiväli: 8,8 m

Pituus: 7,5 m

Lentopaino: 1 375 kg

Suurin nopeus: n. 300 km/h

Ilmavoimat

Hawker Hart

Hawker Hart oli brittiläinen kaksipaikkainen kevyt pommituskone. Tyyppiä valmistettiin lisenssillä Ruotsissa nimellä B 4A, ja koneet osallistuivat ruotsalaisessa vapaaehtoislaivue F19:ssä Pohjois-Suomen puolustukseen talvisodassa. F19:n panos Harteineen ja Gladiatoreineen oli Pohjois-Suomessa merkittävää luokkaa, eikä siellä ilman ruotsalaisia olisi ollut lainkaan ilmapuolustuskykyä. Käytössä F19:ssä oli viisi konetta vuonna 1940.

Kärkiväli: 11,35 m

Pituus: 8,56 m

Lentopaino: 2 300 kg

Suurin nopeus: 260 km/h

Ilmavoimat

Gloster Gladiator II

Gloster Gladiator II oli brittiläinen yksipaikkainen hävittäjä. Koneita hankittiin talvisodan sytyttyä Englannista 30 kappaletta, ja Pohjois-Suomea puolustamaan tuli ruotsalainen vapaaehtoislaivue F19 12:lla Gladiatorilla. "Gelli" oli ketterä ja hyvä lento-ominaisuuksiltaan, mutta sotakoneena jo ajastaan jälkeen jäänyt ja helposti haavoittuva. Koneen käyttöä, merkitystä ja suoritustasoa kuvanee parhaiten se, että niitä oli jäljellä jatkosodan päättyessä kaksi. Gladiatoreita oli käytössä 30 kappaletta vuosina 1940–1945 ja F19:llä talvisodan aikana vuonna 1940 12 kappaletta.

Kärkiväli: 9,83 m

Pituus: 8,36 m

Lentopaino: 2 206 kg

Suurin nopeus: 395 km/h

Ilmavoimat

Koolhoven F.K.52

Koolhoven F.K.52 oli alankomaalainen kaksipaikkainen tiedustelu- ja yleiskone. Kaksi konetta lahjoitettiin Suomeen 1940. Koneet eivät huonojen lento-ominaisuuksiensa takia olleet ohjaajien suosiossa, mutta silti niillä tehtiin joitakin sotalentoja. Toinen katosi elokuussa 1941 ja toinen tuhoutui helmikuussa 1943.

Kärkiväli: 9,8 m

Pituus: 8,3 m

Lentopaino: 2 500 kg

Suurin nopeus: 380 km/h

Ilmavoimat

Douglas DC-2

Douglas DC-2 oli yhdysvaltalainen kaksimoottorinen matkustaja- ja kuljetuskone joka vei kolmen hengen miehistön lisäksi 14 matkustajaa. Ensimmäinen DC-2 lahjoitettiin ilmavoimille talvisodassa, muunnettiin ensin pommikoneeksi, mutta siirrettiin pian takaisin kuljetuskäyttöön. Sen käyttö oli vilkasta ja merkitys suuri. "Hanssin-Jukaksi" ristitty kone olikin ilmavoimien ensimmäinen todellinen ja tunnetuin kuljetuskone aina vuoteen 1949, jolloin ostettiin kaksi DC-2 -konetta lisää. Suomen ilmavoimilla oli käytössään kaikkiaan kolme DC-2:ta vuosina 1940–1956.

Kärkiväli: 25,9 m

Pituus: 18,9 m

Lentopaino: 8 425 kg

Suurin nopeus: 340 km/h

Ilmavoimat

De Havilland D.H.86B

De Havilland D.H.86B oli brittiläinen nelimoottorinen matkustajakone. Se saatiin maahan helmikuussa 1940 pääkonsuli **Henry McGrandy Bellin** uutteruuden ansiosta, kun juhlilla ja esitelmillä koottiin rahat sairaankuljetuskoneen ostamiseksi Suomen Punaiselle Ristille. Koneessa oli kaksitoista paikkaa, mutta se tuhoutui toukokuussa 1940 Malmilla siirtolennon alkajaiseksi ilmavoimien käyttöön lähdettäessä. "Silver Stariksi" ristitty D.H.86B oli Suomen ensimmäinen nelimoottorinen lentokone.

Kärkiväli: 19,66 m

Pituus: 14,07 m

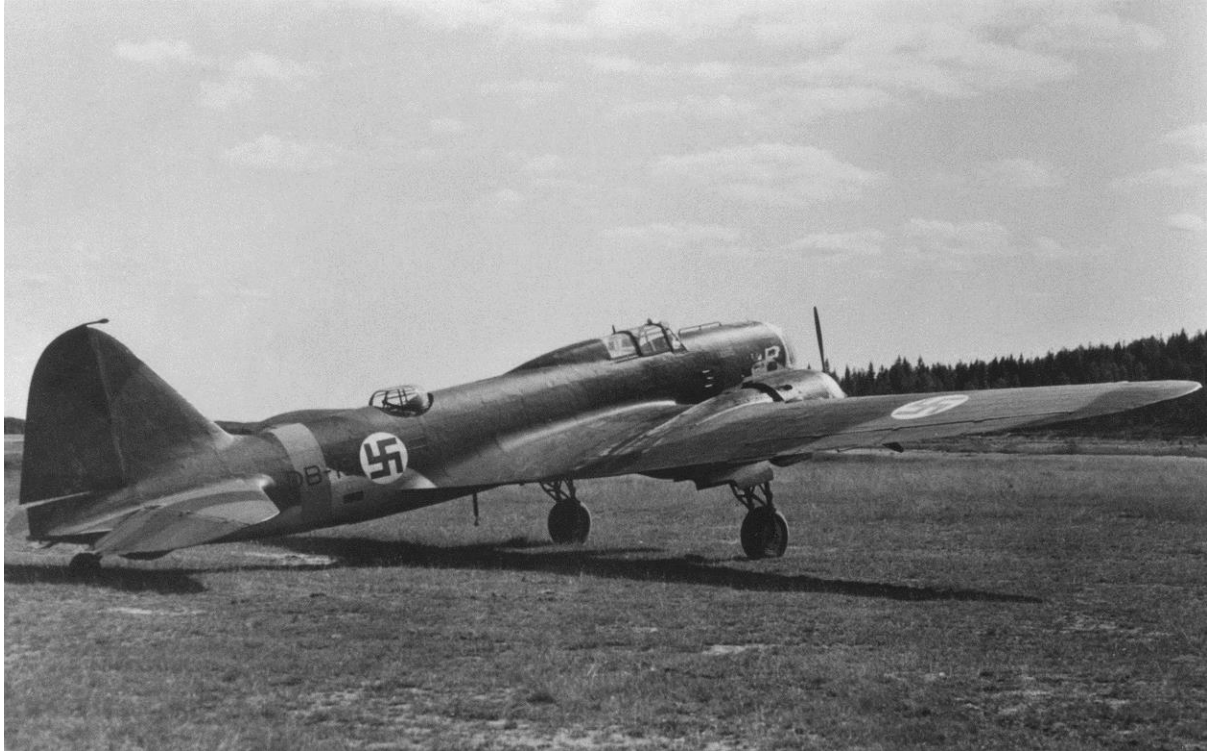
Lentopaino: 4 654 kg

Matkanopeus: 268 km/h

Ilmavoimat

Iljushin DB-3M

Iljushin DB-3M oli venäläinen kaksimoottorinen ja kolmipaikkainen pommituskone. Kone oli hitaahko ja kömpelö, mutta sen varustus oli aikaisekseen monipuolinen. Lentoaika oli 10 tuntia, jonka vasta 67 vuotta myöhemmin kuljetuskone CASA C-295M ylitti ilmavoimissamme. Ilmavoimille saatiin viisi DB-3M:ää sotasaaliiksi, ja kuusi ostettiin osina Saksasta. Kuusi myös tuhoutui onnettomuuksissa. Suomessa oli käytössä yksitoista konetta vuosina 1940–1945.

Kärkiväli: 21,44 m

Pituus: 14,22 m

Lentopaino: 9 500 kg

Suurin nopeus: 439 km/h

Ilmavoimat

Morane-Saulnier M.S.406 ja 410

Morane-Saulnier M.S.406 ja 410 olivat ranskalaisia yksipaikkaisia hävittäjiä. Niitä saatiin lahjana talvisotaan 30, mutta ne eivät ehtineet juurikaan vaikuttaa taistelutoimintaan. Lisäerien ansiosta kone on kolmanneksi yleisin Ilmavoimien hävittäjätyypeistä. Niin sanottu "Mörkö-Morane" tehokkaampine moottoreineen ja aseistuksineen myöhästyi pahasti. Moraneille oli tyypillistä varustuksen kirjavuus ja aseistuksen heikkous. Jatkosodan keskivaiheilla "Moraani" oli jo auttamatta vanhentunut ja suoritusarvot muutenkin huononivat kaluston ikääntyessä. Käytössä oli 87 konetta vuosina 1940–1948.

Kärkiväli: 10,2 m

Pituus: 8,17 m

Lentopaino: 2 500 kg

Suurin nopeus: 449 km/h

(Tekniset tiedot H-S 12Y -moottorilla varustetulle konelle)

Ilmavoimat

Brewster Model 239

Brewster Model 239, tai niin kuin usein kirjoitetaan B.239, oli yhdysvaltalainen yksipaikkainen hävittäjä. Tätä laivastohävittäjää ostettiin ilmavoimille talvisodan aikana, mutta se ei siihen ehtinyt. Jatkosodan alussa se oli paras hävittäjämme ja lempinimet "Pylly-Valtteri", "Taivaan helmi" ja "Ryysteri" kertovat sen suosiosta. Brewster vanheni vuoteen 1943 tultaessa pois ensilinjan kalustosta. Koneella oli erittäin hyvät lento-ominaisuudet, reilu toiminta-aika ja ilmavoimien kaluston joukossa se oli hyvin aseistettu. Brewstereitä oli käytössä 44 konetta vuosina 1940–1948.

Kärkiväli: 10,67 m

Pituus: 7,92 m

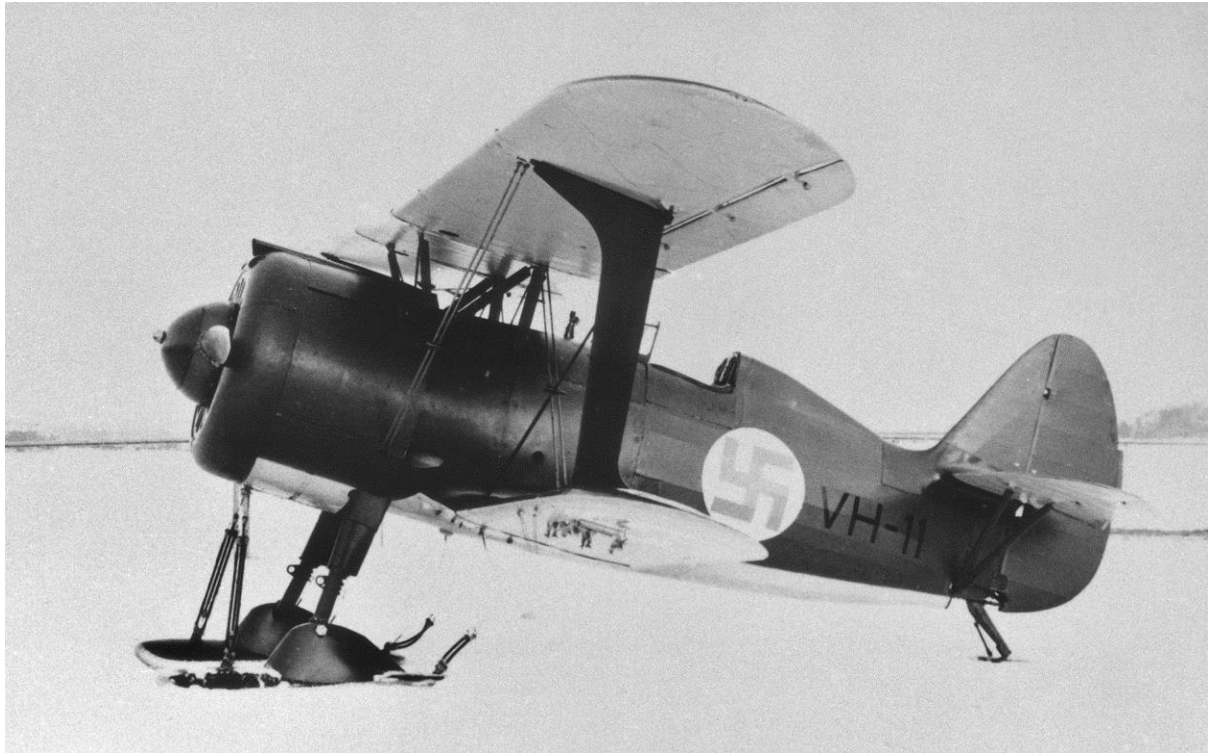
Lentopaino: 2 640 kg

Suurin nopeus: 478 km/h

Ilmavoimat

Polikarpov I-15bis

Polikarpov I-15bis oli venäläinen yksipaikkainen hävittäjä. Koneita saatiin ilmavoimille talvisodassa sotasaaliiksi viisi ja niitä käytettiin harjoituskoneina. I-15bis on tyypillinen **Nikolai Polikarpovin** suunnittelutoimiston tuote, joka oli maailmanmitassa vanhahko jo tuotannon alkaessa 1937. Se oli kuitenkin hyvä lento ominaisuuksiltaan, ja lentoaikaa Suomessa kertyi koulutusyksiköissä yli sata tuntia konetta kohden. Ilmavoimilla oli käytössä viisi konetta vuosina 1940–1945.

Kärkiväli: 10,20 m

Pituus: 6,28 m

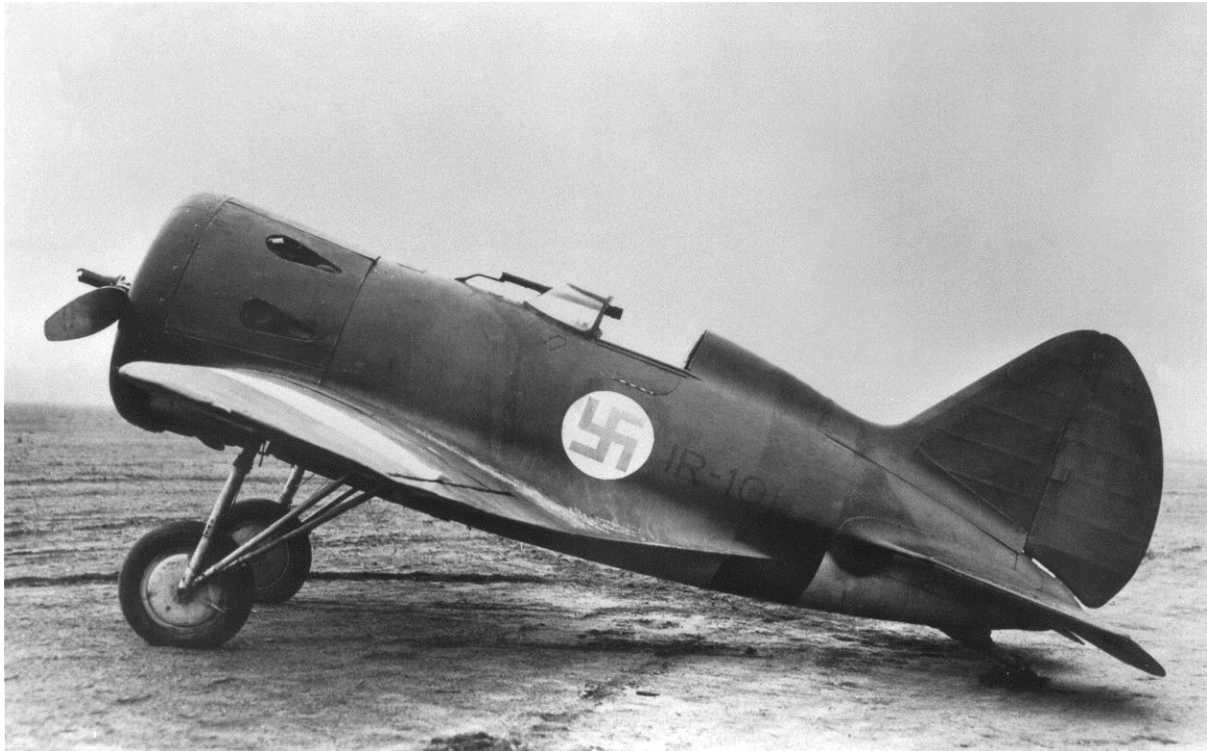
Lentopaino: 1 730 kg

Suurin nopeus: 370 km/h

Ilmavoimat

Polikarpov I-16

Polikarpov I-16 oli venäläinen yksipaikkainen hävittäjä. Talvisodassa saatiin sotasaaliiksi tyyppiä 27 ja jatkosodassa tyyppiä 5 edustaneet koneyksilöt. Edellinen lähetettiin Saksaan kokeiltavaksi ja se jäi sille tielleen, jälkimmäistä koetettiin käyttää lentoyksikössä, mutta se piti luovuttaa pian pois. Kummankin kokonaislentoajat olivat Suomessa vain noin kuusi ja puoli tuntia, joten niiden kanssa nähdylle vaivalle tuli hyvin heikosti katetta. I-16:t olivat käytössä Ilmavoimissa vuosina 1940–1943.

Kärkiväli: 9,00 m

Pituus: 5,86 m

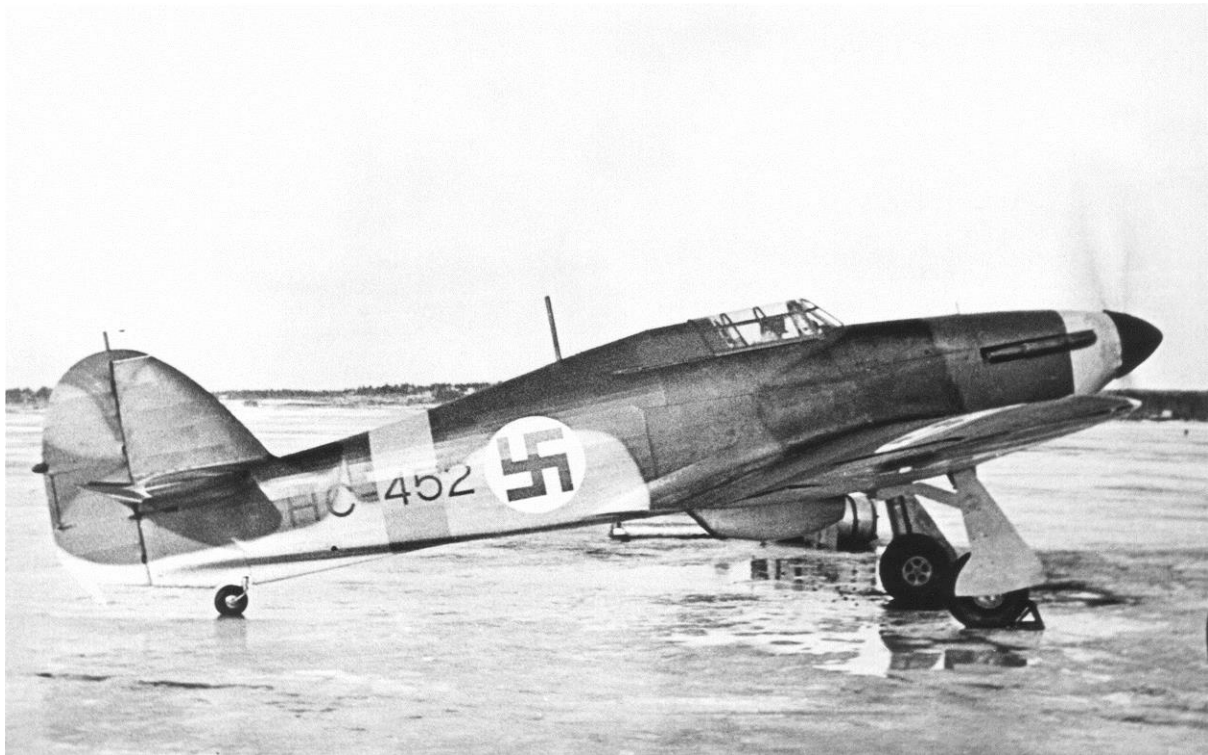
Lentopaino: 1 660 kg

Suurin nopeus: 440 km/h
(Tekniset tiedot tyyppi 5:lle)

Ilmavoimat

Hawker Hurricane I ja IIA

Hawker Hurricane I ja IIA olivat brittiläisiä yksipaikkaisia hävittäjiä. Talvisodan aikana britit myivät Suomeen 12 konetta, mutta ne eivät ehtineet mukaan sotatoimiin. Jatkosodassa saatiin sotasaaliiksi ilmavoimien ainoa Hurricane IIA. Hurricane oli jo toisen maailmansodan alkaessa vanhenemisen partaalla, mutta meillä se oli ensiluokan kalustoa jatkosodan alussa. Vauriot, tappiot ja varaosapuute hiljensivät lennot käytännössä vuoteen 1943 tultaessa ja näiden maineikkaiden koneiden merkitys jäi meillä vaatimattomaksi. Hurricaneja oli käytössä yhteensä 13 kappaletta vuosina 1940–1944.

Kärkiväli: 12,19 m

Pituus: 9,58 m

Lentopaino: 2 996 kg

Suurin nopeus: 527 km/h

(Tekniset tiedot Hurricane I -koneelle)

Ilmavoimat

Westland Lysander I

Westland Lysander I oli brittiläinen kaksipaikkainen tiedustelukone, jonka suunnittelussa tähdättiin lyhyeen lentoonlähde- ja laskumatkaan. Talvisodan aikana ilmavoimille ostettiin 17 Lysanderia. Niistä 12 tuli perille, mutta sotaan koneet eivät ehtineet. "Äly-Santeri" tai "Äly" oli suuri, hidas ja kömpelö. Sotien loppuessa vuonna 1945 oli ilmavoimilla jäljellä lentokuntoisena vain yksi, mikä hyvin kuvaa tyypin käyttökelpoisuutta ja menestystä meillä. Ilmavoimilla oli kaksitoista Lysanderia vuosina 1940–1946.

Kärkiväli: 15,24 m

Pituus: 9,30 m

Lentopaino: 2 866 kg

Suurin nopeus: 370 km/h

Ilmavoimat

Gloster Gauntlet II

Gloster Gauntlet oli englantilainen yksipaikkainen hävittäjä. Talvisodan alettua Etelä-Afrikan liittovaltio lahjoitti tätä hävittäjänä täysin vanhentunutta tyyppiä ilmavoimille myötätunnonosoituksena 29 kappaletta, mutta vain osa kunnostettiin lentäviksi. "Kotletit" olivat kovassa koulutuskäytössä koko jatkosodan ajan. Kymmenen tuhoutui ja lähes kaikki kärsivät jonkinasteisen vaurion. Lukumääränsä ja käyttökelpoisuutensa takia Gauntlet oli meillä merkittävä jatkokoulutuskone. Käytössä oli 24 konetta vuosina 1940–1945.

Kärkiväli: 9,99 m

Pituus: 8,00 m

Lentopaino: 1 800 kg

Suurin nopeus: 370 km/h

Ilmavoimat

Beechcraft B17L ja D17S

Beechcraft B17L ja D17S olivat yhdysvaltalaisia nelipaikkaisia matkailu- ja yhteyskoneita. Talvisodassa vuonna 1940 saatiin Tanskasta yksi B17L, ja sitä käytettiin Ilmavoimien esikunnan yhteyskoneena kunnes se vaurioitui tammikuussa 1945. Tyyppiä D17S edustanut yksilö ostettiin Veljekset Karhumäeltä vuonna 1951, ja tällä "Piiskalla" lennettiin Ilmavoimissa noin 700 tuntia vuoteen 1960 mennessä.

Kärkiväli: 9,76 m

Pituus: 7,70 m

Lentopaino: 1 430 kg

Suurin nopeus: 280 km/h

(Tekniset tiedot B17L -tyypille)

Ilmavoimat

De Havilland D.H.86B

De Havilland D.H.86B oli brittiläinen nelimoottorinen matkustajakone. Se saatiin maahan helmikuussa 1940 pääkonsuli **Henry McGrandy Bellin** uutteruuden ansiosta, kun juhlilla ja esitelmillä koottiin rahat sairaankuljetuskoneen ostamiseksi Suomen Punaiselle Ristille. Koneessa oli kaksitoista paikkaa, mutta se tuhoutui toukokuussa 1940 Malmilla siirtolennon alkajaiseksi ilmavoimien käyttöön lähdettyä. "Silver Stariksi" ristitty D.H.86B oli Suomen ensimmäinen nelimoottorinen lentokone.

Kärkiväli: 19,66 m

Pituus: 14,07 m

Lentopaino: 4 654 kg

Matkanopeus: 268 km/h

Ilmavoimat

Tupolev SB-2

Tupolev SB-2 oli venäläinen kaksimoottorinen ja kolmipaikkainen pommittaja. Koneita saatiin sotasaaliista korjaamalla kahdeksan ja loppujen osat ostettiin Saksan sotasaalisvarikoilta. SB oli jo talvisodan aikaan hidas ja vanhentunut, sen pommikuorma pienehkö ja kohteeseen osuminen onnen kauppaa. Koneita käytettiin Suomessa lähinnä meritiedusteluun ja sukellusveneiden torjuntaan syvyyspommein varustettuina, jossa ne olivatkin menestyksellisiä. Kaksi muunnettiin koulukoneiksi. Ilmavoimilla oli käytössä 24 konetta vuosina 1940–1945.

Kärkiväli: 20,33 m

Pituus: 12,57 m

Lentopaino: 7 734 kg

Suurin nopeus: 372 km/h

Ilmavoimat

Polikarpov I-153

Polikarpov I-153 oli venäläinen yksipaikkainen hävittäjä. Koneita saatiin sotasaaliiksi 11 ja saman verran ostettiin Saksan sotasaalisvarastoista. "Tsaikka" oli hävittäjänä jo vanhentunut Neuvostoliitossa tuotantoon mennessään, mutta se oli yhä jatkosodankin alussa vaarallinen vastustaja ketteryytensä ja hyvän nousukykynsä takia. Suomessa koneita käytettiin lähinnä tiedusteluun. Ilmavoimilla oli käytössä 22 konetta vuosina 1940–1945.

Kärkiväli: 10,00 m

Pituus: 6,18 m

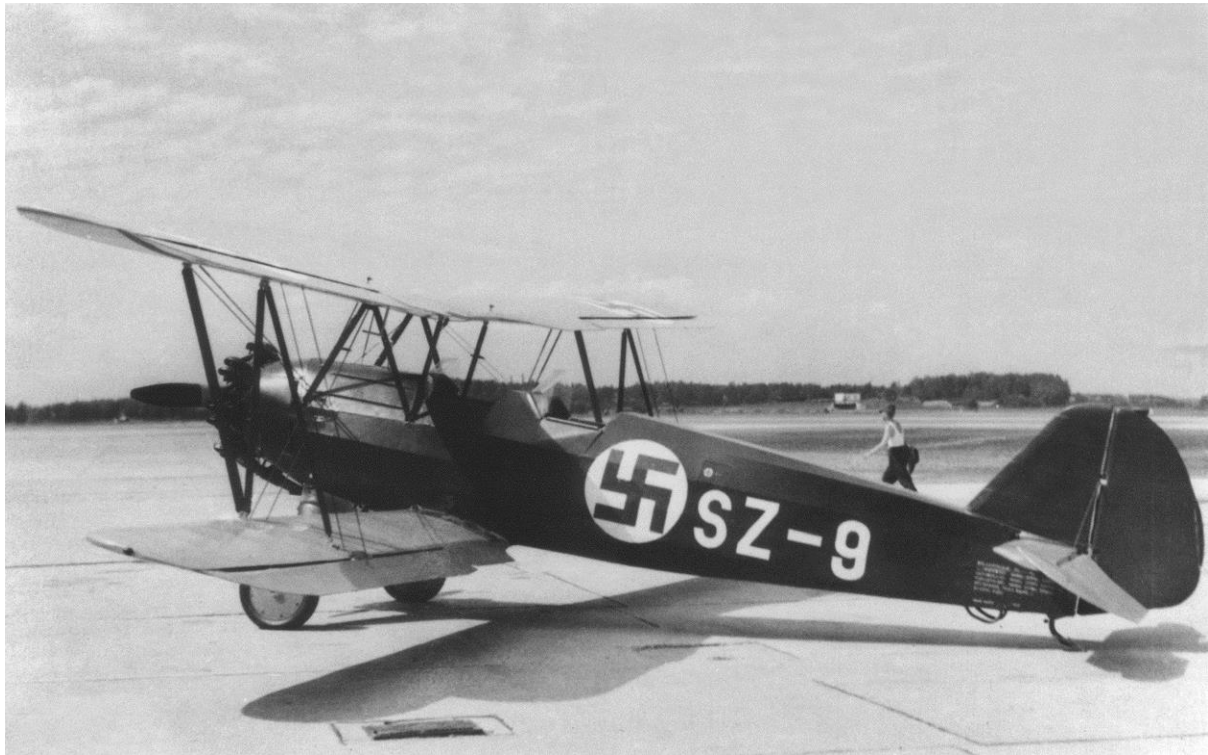
Lentopaino: 2 090 kg

Suurin nopeus: 428 km/h

Ilmavoimat

Focke-Wulf Fw 44 J Stieglitz

Focke-Wulf Fw 44 J Stieglitz oli saksalainen kaksipaikkainen koulukone. Ilmavoimat osti huhtikuussa 1940 kolmekymmentä konetta ja tilasi vielä kymmenen maaliskuussa 1944, mutta sai niistä vain viisi. "Stiku" oli ohjausominaisuuksiltaan hyvä ja se oli myös erinomainen taitolentokone. Tyypillä oli erittäin suuri merkitys lentotaidon kehittäjänä ja ylläpitäjänä sekä sota-aikana että kalustopulan vuosina sodan jälkeen. Lopullisesti sen vapautti roolistaan vasta Saab Safir 1950-luvun lopulla. Ilmavoimilla oli 35 Stieglitziä vuosina 1940–1960.

Kärkiväli: 9,00 m

Pituus: 7,29 m

Lentopaino: 900 kg

Suurin nopeus: 185 km/h

Ilmavoimat

Caudron-Renault C.R.714

Caudron-Renault C.R.714 oli ranskalainen yksipaikkainen hävittäjä. Talvisodan aikana Ranskan hallitus päätti lahjoittaa niitä Suomelle 80 kappaletta. Vain kuusi pääsi perille toukokuussa 1940. Koneet osoittautuivat ilmataistelukäyttöön sopimattomiksi, vaikka paperilla suoritusarvot olivat kohtalaiset. Nämä pienikokoiset hävittäjät määrättiin syyskuussa lentokieltoon ja poistettiin vuoden kuluttua maahantulosta. Ilmavoimilla oli käytössä kuusi konetta vuonna 1940.

Kärkiväli: 8,97 m

Pituus: 8,63 m

Lentopaino: 1 750 kg

Suurin nopeus: 488 km/h

Ilmavoimat

Heinkel He 115 A ja C

Heinkel He 115 A ja C olivat saksalaisia kaksimoottorisia ja kolmipaikkaisia meritoimintakoneita. Miehistön lisäksi voitiin kuljettaa 12–14 partiomiestä varusteineen. Norjasta loikkasi yksi kone kesäkuussa 1940 Petsamoon. Sitä käytettiin kaukopartioiden kuljetuksiin, kunnes se tuhoutui kesäkuussa 1943. Saksalaiset lainasivat kaukopartiotoiminnasta vastanneelle Erillinen Pataljoona 4:lle 1943 jatkosodan loppuajaksi kaksi He 115 C -koneita. Toinen niistä jatkoi vielä kuljetustehtävissä kunnes luovutettiin Neuvostoliittoon marraskuussa 1944. Heinkelit olivat erinomaisia ja merkityksellisiä kaukopartioiden kuljetustehtävissä. Ilmavoimilla oli käytössä kolme konetta vuosina 1940–1944.

Kärkiväli: 22,27 m

Pituus: 17,3 m

Lentopaino: 9 600 kg

Suurin nopeus: 290 km/h

Ilmavoimat

De Havilland D.H.82 Tiger Moth

De Havilland D.H.82 Tiger Moth oli brittiläinen kaksipaikkainen koulukone. Se kehitettiin ilmavoimissa tutun Moth-koneen pohjalta. Saksan miehitystä paennut ohjaaja lensi koneen Norjasta Petsamon kentälle kesäkuussa 1940. Moth internoitiin ja otettiin käyttöön ilmavoimissa yhteyskoneena. Maailmalla niin maineikkaalla koulukoneella ei pitkään kestäneistä korjauksista johtuen ollut järin suurta merkitystä ilmavoimille. Käytössä oli yksi kone vuosina 1940–1944.

Kärkiväli: 8,95 m

Pituus: 7,3 m

Lentopaino: 830 kg

Suurin nopeus: 175 km/h

Ilmavoimat

M.F. 11

M.F. 11 oli norjalainen kolmipaikkainen meritoimintakone. Kolme konetta väisti Suomeen Saksan miehitystä ja ne otettiin ilmavoimille. Niitä käytettiin enemmän vasta kesästä 1942 lähtien, jolloin "Norjan Kallet" osallistuivat avovesikaudella meritiedusteluun, laivasaattueiden suojaamiseen ja sukellusveneiden torjuntaan syvyyspommilla varustettuna. Maassamme oli käytössä kolme konetta vuosina 1940–1944.

Kärkiväli: 15,4 m

Pituus: 11,72 m

Lentopaino: 2 850 kg

Suurin nopeus: 235 km/h

Ilmavoimat

Fokker F.VIII

Fokker F.VIII oli alankomaalainen kaksimoottorinen kolmipaikkainen matkustajakone, joka vei kymmenen matkustajaa. Suurikokoinen kone hankittiin Ruotsissa toimeenpannulla kansalaiskeräyksellä. Vuonna 1940 Ilmavoimille saatu kone joutui huonokuntoisena heti peruskorjaukseen ja tuhoutui vain kymmenkunnan kuljetuslennon jälkeen syyskuussa 1941.

Kärkiväli: 23 m

Pituus: 16,80 m

Lentopaino: 5 850 kg

Suurin nopeus: 210 km/h

Ilmavoimat

Curtiss Hawk 75 A-1, 2, 3, 4 ja 6

Curtiss Hawk 75 A-1, 2, 3, 4 ja 6 olivat yhdysvaltalaisia yksipaikkaisia hävittäjiä. Suomi sai ostaa niitä Saksan sotasaalisvarikoista. "Sussut" olivat erittäin hyviä lento ominaisuuksiltaan, mutta jo jatkosodan puolen välin jälkeen vastustajiin nähden liian hitaita ja heikohkosti aseistettuja. Koneen eri versioiden joukossa Cyclone-moottorilla varustettujen koneiden suorituskyky oli selvästi parempi, mutta niiden voimalaitteet eivät taas kestäneet käyttöä. Ilmavoimien käytössä oli 45 konetta vuosina 1941–1948.

Kärkiväli: 11,37 m

Pituus: 8,91 m,

Lentopaino: 3 010 kg

Suurin nopeus: 435 km/h

(Tekniset tiedot P&W R-1830 -moottorilla varustetulle koneelle)

Ilmavoimat

Hanriot H.232.2

Hanriot H.232.2 oli ranskalainen kaksimoottorinen ja kaksipaikkainen jatkokoulutuskone. Koneita hankittiin ilmavoimille kolme heinäkuussa 1941. Yksi niistä tuhoutui tulomatkalla, ja koneiden panos kaksimoottorikoulutuksessa jäi paljon toivottua vähäisemmäksi toisenkin vaurioituttua elokuussa 1942. Ilmavoimilla oli käytössä kolme konetta vuosina 1941–1945.

Kärkiväli: 12,76 m

Pituus: 8,55 m

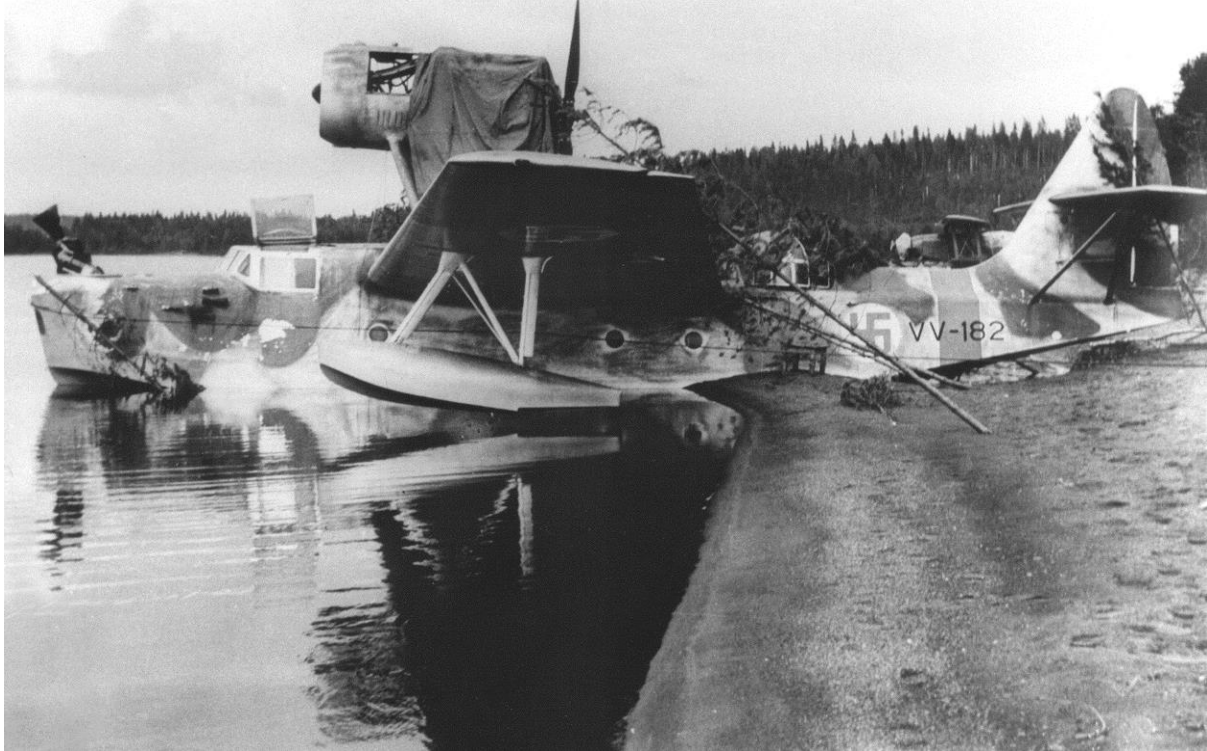
Lentopaino: 2 187 kg

Suurin nopeus: 335 km/h

Ilmavoimat

Beriev MBR-2 ja MBR-2bis

Beriev MBR-2 ja MBR-2bis olivat venäläisiä viisipaikkaisia lentoveneitä. Koneita saatiin sotasaaliiksi ja niillä tehtiin vain muutama sotalento. Kunnoltaan huonoina, teknisesti epäluotettavina ja käyttäjilleen outoina niiden panos Suomen puolustamisessa jäi hyvin vähäiseksi sekä niiden kanssa nähtyyn vaivaan nähden kyseenalaiseksi. Ilmavoimilla oli käytössä kolme MBR-2bisiä ja kaksi MBR-2:ta vuosina 1941–1942.

Kärkiväli: 18,88 m

Pituus: 13,5 m

Lentopaino: 4 245 kg

Suurin nopeus: 250 km/h.

(Tekniset tiedot MBR-2bis -tyypille)

Ilmavoimat

Dornier Do 22 KI ja L

Dornier Do 22 KI ja L olivat saksalaisia kolmepaikkaisia meritoimintakoneita. Ilmavoimien neljästä koneesta kolme oli alun perin Latvian tilaamia, mistä seurasi kirjain "L" niiden nimeen, ja yksi oli sarjan prototyyppi. Koneita käytettiin Suomessa avovesikaudesta 1942 lähtien meritiedusteluun ja sukellusveneiden torjuntaan syvyyspommeilla varustettuina. Koneita voitiin käyttää pyörillä, suksilla tai kellukkeilla. Ilmavoimilla oli käytössä neljä konetta vuosina 1941–1945.

Kärkiväli: 16,2 m

Pituus: 13,1 m

Lentopaino: 3 000 kg

Suurin nopeus: 328 km/h

(Tekniset tiedot vesikoneelle)

Ilmavoimat

Desoutter Mk. II

Desoutter Mk. II oli brittiläinen kolmepaikkainen matkailukone, joka perustui alun perin alankomaalaiseen Koolhoven F.K.41- pienkoneeseen. Tanskan Punainen Risti lahjoitti yhden Desoutterin Suomeen vuonna 1941. Sitä käytettiin meillä paitsi yhteyslentoihin, myös sairaankuljetukseen vuoteen 1944 asti.

Kärkiväli: 10,9 m

Pituus: 7,9 m

Lentopaino: 863 kg

Suurin nopeus: 180 km/h

Ilmavoimat

Fokker F.VIIA

Fokker F.VIIA oli alankomaalainen, kahden hengen miehistöllä kahdeksan matkustajaa vievä matkustajakone. Tanskan Punainen Risti lahjoitti sen ilmavoimille vuonna 1941. Valitettavasti kone oli tullessaan jo niin kovin ikääntynyt, että "Myrkkypurkin" lennot Suomessa jäivät noin sataan tuntiin. Konetta käytettiin sairaankuljetukseen ja kuljetustehtäviin vuosina 1941–1943.

Kärkiväli: 19,30 m

Pituus: 14,50 m

Lentopaino: 3 600 kg

Suurin nopeus: 190 km/h

Ilmavoimat

Polikarpov U-2

Polikarpov U-2 oli venäläinen kaksipaikkainen monikäyttökone. Venäläiset sanovat sitä käytetyn "kahteenkymmeneen yhteisen kansantalouden eri tarkoitukseen" ja koulu-, yhteys- sekä yöhäirintäkoneena käyttö ovat niistä tunnetuimpia. U-2, vuoden 1944 jälkeen Po-2, on ilmeisesti maailman eniten valmistettu lentokone, jota sanotaan tuotetun jopa yli 40 000 kappaletta. Suomessa oli käytössä neljä sotasaaliina saatua konetta vuosina 1942–1945.

Kärkiväli: 11,40 m

Pituus: 8,17 m

Lentopaino: 890 kg

Suurin nopeus: 150 km/h

Ilmavoimat

Petljakov Pe-2 ja Pe-3

Petljakov Pe-2 oli venäläinen kaksimootorinen ja kolmipaikkainen syöksypommituskone. Pe-3 on siitä kehitetty raskashävittäjä, jota käytettiin ilmavoimissa korjauksen jälkeen Pe-2:n tavoin. Koneet ostettiin Saksasta paitsi Pe-3, joka saatiin sotasaaliiksi Inarin Kauhalahdesta. "Pekka-Eemelit" olivat toisen maailmansodan pommittajien aatelia, tosin pommikuormaltaan ne olivat hieman vaatimattomia sodan loppupuolella. Koneen lento-ominaisuudet olivat hyvät. Ilmavoimilla oli käytössä kahdeksan konetta vuosina 1942–1946.

Kärkiväli: 17,16 m

Pituus: 12,66 m,

Lentopaino: 7557 kg

Suurin nopeus: 485 km/h

Ilmavoimat

Dornier Do 17 Z-1, 2 ja 3

Dornier 17 Z-1, 2 ja 3 olivat saksalaisia kaksimoottorisia ja nelipaikkaisia pommituskoneita. Koneet saatiin ilmavoimille Saksasta valtakunnanmarsalkka **Hermann Göringin** lahjana, vaikka Saksan ilmavoimien käsitys ilmeisesti oli, etteivät omistussuhteet muuttuneet. Koneet olivat hyviä lentää, mutta sodan loppupuolella jo lähes kaiken Suomen käyttämän muun pommituskaluston tavoin toivottoman hitaita. Dorniereita oli käytössä viisitoista vuosina 1942–1948.

Kärkiväli: 18,00 m

Pituus: 15,80 m,

Lentopaino: 8 600 kg

Suurin nopeus: 410 km/h

Ilmavoimat

Airspeed AS.6E Envoy

Airspeed AS.6E Envoy oli brittiläinen kaksimoottorinen ja kuusipaikkainen liikennekone. Kone saatiin ilmavoimille lepytyksenä saksalaisen hävittäjän pakotettua suomalaisen Dragon Rapide -ambulanssikoneen pakkolaskuun Kiestingissä. Kone oli ollut käytössä Tshekkoslovakian valtion lentoyhtiöllä. Envoy oli käyttökelpoinen koulukone ja sen verrattain pikainen tuhoutuminen oli viestikoulutuksen antamisen kannalta valitettavaa. Kone palveli ilmavoimia vuosina 1942–1943.

Kärkiväli: 15,94 m

Pituus: 10,53 m

Lentopaino: 2 860 kg

Suurin nopeus: 298 km/h

Ilmavoimat

Polikarpov UTI-4

Polikarpov UTI-4 eli I-16UTI oli venäläinen kaksipaikkainen harjoitushävittäjä. Se edusti venäläistä pitkä-aikaista koulutusperinnettä, jonka mukaisesti sotakoneesta pitää olla kaksipaikkainen versio tyypikoulutuksen antamista helpottamaan. Ilmavoimilla oli käytössä yksi, vuonna 1942 Syväriltä sotasaaliiksi saatu UTI-4:n, jonka käyttö jäi vähäiseksi.

Kärkiväli: 9,00 m

Pituus: 6,07 m

Lentopaino: 1 492 kg

Suurin nopeus: 390 km/h

Ilmavoimat

Shavrov Sh-2

Shavrov Sh-2 oli venäläinen yksimoottorinen ja 2–3 -paikkainen amfibiokone. Koneet saatiin ilmavoimille vuonna 1942 sotasaaliiksi johtamalla ansaan venäläisen desanttupartion täydennyskuljetus. Kone oli suoritusarvoiltaan melko vaatimaton ja ohjaimiltaan laiska. Hyötykäytön keksiminen meillä oli ongelmallista ja käyttö yhteyslentotehtävissäkin jäi vähäiseksi. Käytössä oli Suomessa kaksi konetta vuosina 1942–1944.

Kärkiväli: 13,00 m

Pituus: 8,20 m

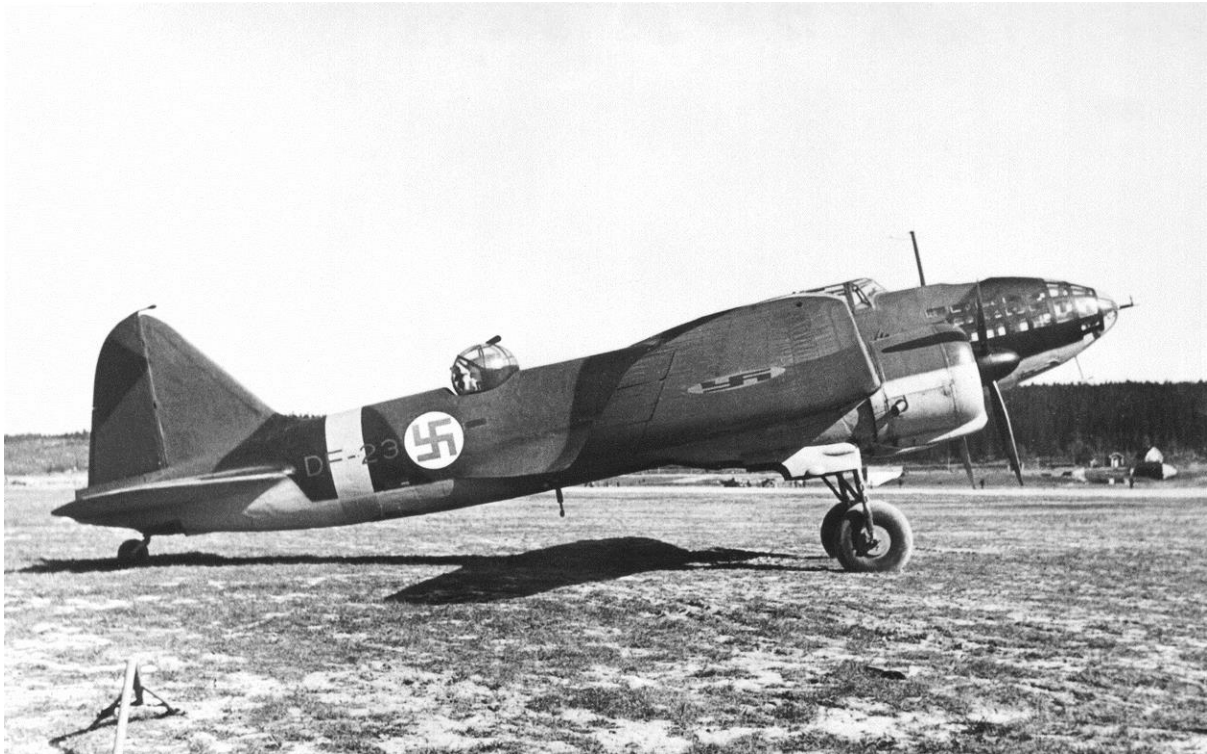
Lentopaino: 935 kg

Suurin nopeus: 140 km/h

Ilmavoimat

Iljushin Il-3F eli Il-4

Iljushin Il-3F, vuoden 1944 jälkeen Il-4, oli venäläinen kaksimoottorinen ja 3–4 -paikkainen pommituskone. Koneita saatiin ostettua ilmavoimille Saksan sotasaaliisvarastoista neljä, joista yksi kukistui jo tulomatkalla. DB-3F:t lukeutuivat siihen sotasaalikoneiden kastiin, joka teetti paljon töitä, mutta jolla saatiin kuitenkin sentään vietyä asevaikutustakin. Ilmavoimilla oli käytössä neljä konetta vuosina 1942–1945.

Kärkiväli: 21,44 m

Pituus: 14,76 m

Lentopaino: 8 380 kg

Suurin nopeus: 440 km/h

Ilmavoimat

Lavotshkin LaGG-3

LaGG-3 oli venäläinen yksimoottorinen ja yksipaikkainen hävittäjä. Ilmavoimille saatiin jatkosodan aikana kolme konetta pakkolaskun tehneinä, ja ne korjattiin lentokuntoon. Työhön käytetyn panostuksen ja saavutettujen tulosten välillä oli kuitenkin epäsuhta. LaGG-3:illa lennettiin vain 45 sotalentoa, joilla saavutettiin ilmavoitto. Suomessa oli käytössä kolme konetta vuosina 1943–1945.

Kärkiväli: 9,80 m

Pituus: 8,87 m

Lentopaino: 3 445 kg

Suurin nopeus: 530 km/h

Ilmavoimat

Messerschmitt Bf 109 G-2, G-6, G-6 AS ja G-8

Messerschmitt Bf 109 G oli saksalainen yksipaikkainen hävittäjä. Koneita saatiin ostettua Saksasta yhteensä 164 kappaletta, neljä jäi vaurion takia tulematta ja yksi piti heti palauttaa. Tyyppi edusti hankintahetkellä täysin käyttökelpoista kalustoa toisen maailmansodan mitassa ja oli jatkosodan loppupuolella ainoa ajanmukainen ja siten ylivoimaisesti tärkein hävittäjämme. "Mersuistamme" alatyyppejä G-2:ta edusti 49, G-8:aa kolme, G-6 AS:ää kolme ja G-6:tta 109 konetta, ja niitä käytettiin vuosina 1943–1954.

Kärkiväli: 9,92 m

Pituus: 9,02 m

Lentopaino: 3 196 kg

Suurin nopeus: 620 km/h

(Tekniset tiedot Bf 109 G-6 -tyypille)

Ilmavoimat

Junkers Ju 88 A-4

Junkers Ju 88 A-4 oli saksalainen kaksimoottorinen ja nelipaikkainen keskiraskas pommikone, joka pystyi vaaka- ja syöksypommitukseen. Kone oli ilmavoimien sodan aikaisista koneista teknisesti pisimmälle kehitetty ja se oli ajanmukaisin pommittajamme. Sen lento-ominaisuudet olivat erittäin hyvät ja suoritusarvojen puoleenkin se oli paras pommituskoneemme. Moottoreissa oli usein vaurioita, mistä aiheutui onnettomuuksia. Junkerseja oli käytössä 24 kappaletta vuosina 1943–1948.

Kärkiväli: 20,08 m

Pituus: 14,36 m

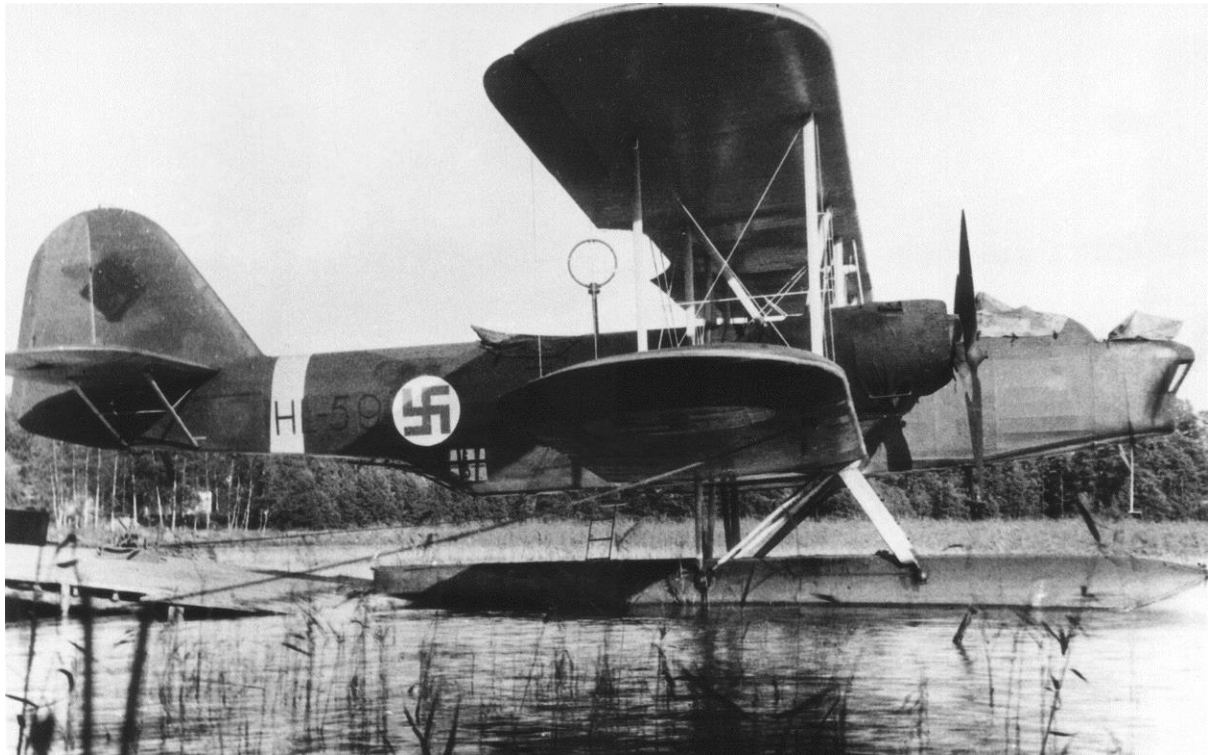
Lentopaino: 13 750 kg

Suurin nopeus: 465 km/h

Ilmavoimat

Heinkel He 59 D ja B

Heinkel He 59 D ja B ovat saksalaisia kaksimoottorisia ja nelipaikkaisia meritoimintakoneita, jotka veivät miehistön lisäksi 13 partiomiestä varusteineen. Saksasta saatiin lainaksi partioiden kuljettamiseen kaksi He 59 D -konetta toukokuussa 1943. Elokuussa tuli kaksi He 59 B -konetta meripelastuskoneiksi. Toinen niistä varustettiin poikkeavasti Suomen tunnuksin. Kaukopartioiden kuljetukset jatkuivat myös avovesikaudella 1944, kunnes molemmat He 59 D:t tuhoutuivat elokuussa 1944. He 59 oli iso ja hidas, mutta vei kunnon kuorman ja oli tärkeä kone sissien kuljetuksissa.

Kärkiväli: 23,7 m

Pituus: 17,4 m

Lentopaino: 9 000 kg

Suurin nopeus: 220 km/h

Ilmavoimat

Arado Ar 196 A-2 ja A-3

Arado Ar 196 A-2 ja A-3 olivat saksalaisia kaksi–kolmepaikkaisia meritoimintakoneita. Päämajan kaukopartioiden huoltolentoja varten saatiin ilmavoimille saksalaisilta lainaksi elokuussa 1943 yksi Ar 196 A-2. Seuraavan vuoden avovesikaudeksi saatiin lainaksi kaksi A-3:a, joilla lennettiin yhteensä 45 lentoa, joista 10 oli haavoittuneiden hakua tai tavaratoimituksia kaukopartioille. Tyyppi oli vesikoneeksi nopea, hyvä ohjata, huomattavan ketterä ja voimakkaasti aseistettu. Aradoja oli käytössä yhteensä kolme vuosina 1943–1944.

Kärkiväli: 12,44 m

Pituus: 11,00 m,

Lentopaino: 3 300 kg

Suurin nopeus: 310 km/h

Ilmavoimat

Focke-Wulf Fw 58 B Weihe

Focke-Wulf Fw 58 B Weihe oli saksalainen kaksimoottorinen ja nelipaikkainen yhteys- ja koulukone. Se saatiin saksalaisilta lainaksi päämajan tiedusteluosaston alaiselle Erillinen Pataljoona 4:lle lokakuussa 1943. Periaatteessa Weihe oli siis lainattu maavoimillemme. Ilmavoimien henkilöstö kuitenkin lensi niillä ja huolsi ne. Suurikokoisella Weihella lennettiin vain noin 30 tuntia, vaikka se oli käytössä vuodet 1943–1944.

Kärkiväli: 21 m

Pituus: 14,10 m

Lentopaino: 2 913 kg

Suurin nopeus: 254 km/h

Ilmavoimat

VL Myrsky

VL Myrsky oli kotimainen yksipaikkainen hävittäjä. Prototyyppi lensi 1941, mutta ei täyttänyt vaatimuksia. Kolmen koneen esisarjassa tehtiin parannuksia, mutta kaikki ne tuhoutuivat. Sitten tilattiin 47 koneen sarja, joka valmistui pääosin heinäkuusta joulukuuhun 1944. Ilmavoimien käytössä ilmeni, että Myrsky ei kestänyt ulkosäilytystä ja teknisiä ongelmia riitti, mutta sinänsä koneen lento-omaisuudet ja suorituskky moottoritehoon nähden olivat hyvät. Jatkuvien vaurioiden jälkeen seurasi lentokielto 1948. Myrsky oli epäonnistunut hanke, vaikka tyyppillä lennrettiinkin noin 3500 tuntia. Myrskyjä oli käytössä ilmavoimilla 51 kappaletta vuosina 1941–1947.

Kärkiväli: 11,00 m

Pituus: 8,35 m

Lentopaino: 3 213 kg

Suurin nopeus: 515 km/h

Ilmavoimat

Curtiss P-40M-10 Warhawk

Curtiss P-40M-10 Warhawk oli yhdysvaltalainen yksimoottorinen ja yksipaikkainen hävittäjä. Britit ja venäläiset kutsuivat sitä Kittyhawkiksi. Yksi Curtiss saatiin sotasaaliiksi ilmavoimille joulukuussa 1943, ja se korjattiin lentokuntoon vastoin Ilmavoimien esikunnan tahtoa. Varaosapuutteen vaivaamalla Curtissilla lennettiin vuonna 1944 vain tutustumislentoja, mutta sotalentoihin sitä ei käytetty. Tyyppi jäi Suomessa merkitykseltään marginaaliseksi.

Kärkiväli: 11,37 m

Pituus: 10,26 m

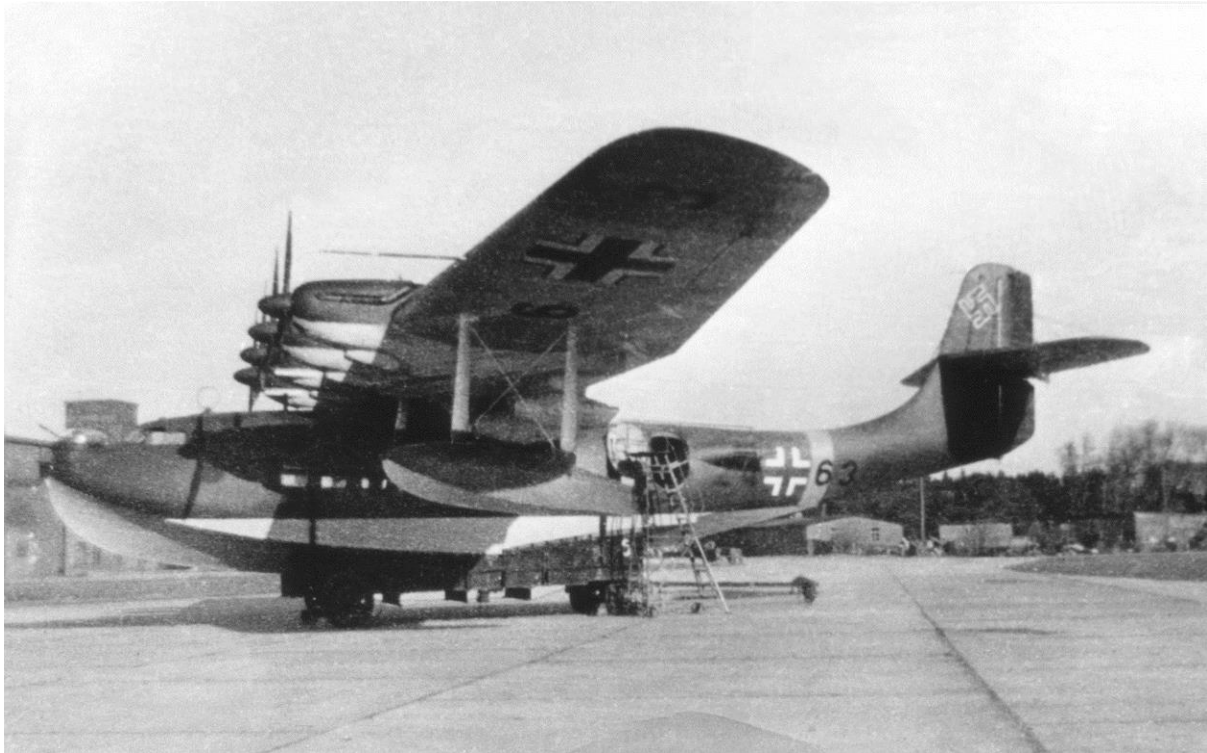
Lentopaino: 3 900 kg

Suurin nopeus: 580 km/h.

Ilmavoimat

121 Sud-Est LeO H-246

Sud-Est LeO H-246 oli ranskalainen nelimoottorinen 26-paikkainen lentovene. Saksalaiset tarjosivat jo vuonna 1943 Suomeen tyyppiä sotasaalivarastoistaan, mutta sitä ei pidetty käyttökelpoisena. Kesällä 1944 niitä kuitenkin tuli Rissalaan kolme kaukopartioiden kuljetuksiin. Siihen meillä "Leoreksi" kutsuttu kone ei soveltunut ollenkaan teknisen epäluotettavuutensa ja suuren syväyksensä takia. Koneen lähes 32 metrin kärkiväli on suurin ilmavoimiemme koneessa koskaan nähty. Saksalaiset lensivät Leoret syksyllä 1944 pois suomalaisten lennettyä niillä joitakin kuljetuslentoja omalla puolella.

Kärkiväli: 31,72 m

Pituus: 21,18 m

Lentopaino: 16 700 kg

Suurin nopeus: 325 km/h

Ilmavoimat

VL Humu

VL Humu oli kotimainen yksipaikkainen hävittäjä. Humu oli yritys kehittää Brewsterille kotimainen yhdeksänkymmenen koneen jatkosarja. Puisesta siivestä tuli liian elastinen, ja muitakin ongelmia ilmeni ja lopulta vain yksi kone pääsi koelentoihin. Tuotantosarjan viivästyessä jatkuvasti aikataulustaan ilmeni, että koneen suoritusarvot tulisivat mahdollisina käyttöönottovuosina olemaan maalimanmitassa hyvin vaatimattomia. Niinpä sarjasta luovuttiin. Yksi Humu oli ilmavoimilla käytössä vuosina 1944–1945.

Kärkiväli: 10,67 m

Pituus: 8,03 m

Lentopaino: 2 895 kg

Suurin nopeus: 430 km/h

Ilmavoimat

VL Pyörremyrsky

VL Pyörremyrsky oli kotimainen yksipaikkainen hävittäjä. Sen kehittelytyö alkoi 1942 eikä sitä saatu valmiiksi ennen sodan päättymistä. Prototyyppi tehtiin valmiiksi ja todettiin lento ominaisuuksiltaan ja suoritusarvoiltaan hyväksi, mutta paranneltavaa löytyi paljon. Käytetyt puiset rakenteet olisivat varmistaneet Pyörremyrskylle laivuekäytössä mitä todennäköisimmin Myrskyn kohtalon ja kehnon maineen. Ilmavoimilla oli käytössä yksi kone vuosina 1945–1947.

Kärkiväli: 10,38 m

Pituus: 9,25 m

Lentopaino: 3 307 kg

Suurin nopeus: 620 km/h